

svědci potvrdili, že nebyli znepokojeni zprávou obžalovaného, nezáleží, jak rovněž bylo již vyloženo, poněvadž jednak stačí, že zpráva chovala v sobě shora uvedenou způsobilost, jednak je zjištěno, že vážné znepokojení nastalo u jiných obyvatelů. Pokud zmateční stížnost napadá zjištění soudu, že obžalovaný byl si vědom, že svým výrokem znepokojí vážně obyvatelstvo nějakého kraje neb části jeho, brojí tím jen nepřipustně proti přesvědčení soudcovskému, založenému na volném hodnocení průvodů (§ 258, 288 čís. 3 tr. ř.) a je stížnost tím bezdůvodnější, uváží-li se, že zvláště na venkově u prostého lidu zejména vůči událostem nedávné světové války panuje náchylnost, pokládati zprávy podobného druhu bez veškerého dalšího uvažování a zkoumání za pravdivé a vykládati si je ve světle co nejnepříznivějším, a že o obžalovaném jako člověku soudním, nelze ani za to míti, že si následků takové zprávy neuvědomil.

Čís. 1649.

Také zastavením svěřené věci lze spáchat zpronevěru (§ 183 tr. zák.), když tím pachatel projeví úmysl, věc si přivlastnit nebo zadržeti.

Neoprávněné provozování zubolékařské praxe spadá pod § 343 tr. zák., jenž nebyl ani zrušen ani změněn zákonem ze dne 14. dubna 1920, čís. 303 sb. z. a n.

(Rozh. ze dne 31. května 1924, Kr I 739/23.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku krajského soudu v Litoměřicích ze dne 17. března 1923, jímž byl stěžovatel uznán vinným zločinem zpronevěry podle Šu 183 tr. zák. a přestupkem podle Šu 343 tr. zák., mimo jiné z těchto

důvodů:

Dle čís. 9 a) Šu 281 tr. ř. namítá zmateční stížnost: a) že není tu skutkové podstaty zločinu zpronevěry, poněvadž L. obžalovanému chrupu nesvěřil, nýbrž dal mu jej proto, by mohl zakročiti proti Dru K-ovi; zastavením jeho stěžovatel prý chrupu trvale nezadržel, jak předpokládá zákon v Šu 183 tr. zák., poněvadž jej může kdykoliv vyplatiti a vrátiti; b) neoprávněné vykonávání zubolékařské praxe jest trestno pouze jako politický přestupek a nikoliv soudní podle Šu 343 tr. zák. Avšak obě námitky jsou bezpodstatné, neboť ad a) soud zjišťuje, že František L. odevzdal obžalovanému svůj umělý chrup s ujednáním, by jej přepracoval a L-ovi vrátil. První soud správně uznal, že jde o věc svěřenou, odevzdanou se závazkem, by s ní bylo určitým způsobem naloženo. Jest však dále zjištěno, že obžalovaný svému závazku nedostál, chrup nepřepřacoval a L-ovi nevrátil, nýbrž, zastaviv jej za svůj dluh Karlu K-ovi, nakládal s ním bezprávně způsobem, toliko vlastníku příslušejícím. Také zastavením věci lze spáchat zpronevěru, když tím pachatel projeví úmysl, věc si přivlastnit nebo zadržeti, jak to učinil ob-

žalovaný, o němž rozsudek zjišťuje, že není vůbec s to, svěřenou věc L-ovi vrátiti.

Ad b): Zákon ze dne 14. dubna 1920, čís. 303 sb. z. a n. a prováděcí nařízení k němu ze dne 17. prosince 1920, čís. 673 sb. z. a n. upravují nově pouze rozsah oprávnění zubních techniků, kdežto na trestních ustanoveních Šu 343 tr. zák. nezměnil nový zákon ničeho. Stanovit § 7 cit. zák. výslovně, že přestupky tohoto zákona, pokud nejsou trestny dle živnostenského řádu, a pokud nepodléhají trestu přísnějším, trestají zdravotní úřady.

V tomto případě jsou splněny předpoklady pro odsuzující výrok podle Šu 343 tr. zák. ve zjištěních prvního soudu, že obžalovaný, nenabyv lékařského učení a nemaje dle zákona práva, vykonávati zubolékařskou praxi (ba ani oprávnění vykonávati živnost zubního technika), provozoval po živnostensku zubolékařskou praxi tím, že za peníze více osobám vytáhl zuby.

Čís. 1650.

Není tu zmatečnosti dle čís. 11 Šu 281 tr. ř. (§ 7 zák. čís. 471/21), uložil-li samosoudce i za použití Šu 265 tr. ř. trest šestiměsíčního žaláře, nepřesahuje-li úhrn všech trestů (§ 265 tr. ř.) nejvyšší zákonemnou sazbu nejtěžšího z trestných činů.

(Rozh. ze dne 31. května 1924, Kr I 779/23.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku krajského jakožto nalézacího soudu v Litoměřicích ze dne 5. října 1923, jímž byl stěžovatel uznán vinným zločinem podvodu podle §§ 197 a 200 tr. zák., mimo jiné z těchto

důvodů:

Odvolání stěžovatelovo, pokud vytýká, že soud nalézací porušil předpis Šu 265 tr. ř. tím, že při výměře trestu překročil nejvyšší hranici trestu na svobodě šesti měsíců, v tomto případě podle Šu 6 zák. z 22. prosince 1921, čís. 471 sb. z. a n. přípustnou, uplatňuje věcně důvod zmatečnosti dle Šu 281 čís. 11 tr. ř., avšak i tu neprávem. Stížnost vychází z mylného předpokladu, že toto zákonné ustanovení obsahuje novou trestní sazbu. Tomu však tak není a stěžovatel poukazuje se v této příčině na důvody plenárního rozhodnutí nejvyššího soudu z 21. března 1923, čís. 1197/22, sb. n. s. č. 1170. Za tohoto předpokladu nevybočil člen nalézacího soudu, který projednal tuto věc vzhledem ku návrhu státního zastupitelství, aby byl trest vyměřen v mezích Šu 6 uvedeného zákona, ze své trestní pravomoci, vyměřiv trest žaláře 6 měsíčního, ač stěžovatel byl odsouzen předchozími rozsudky krajského soudu v Litoměřicích z 19. prosince 1922 a okresního soudu v Ústí n. L. ze 26. září 1922, v onom případě pro § 460 tr. zák. do tuhého vězení